

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1898

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25 — Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For U.N.A. members monthly \$5.00.

Передплата: На рік — \$12.00; на пів року \$6.25; на три місяці \$3.25. — В Джерсі Сіті та закордоном: — На рік \$14.00; на пів року \$7.50; на три місяці \$4.00. — Для членів У.Н.А. — Окремі, членів і міжок — 65 центів місячно. — За кошту зміни адреси платиться 10 центів. Член і йому orders має надіслати на: "Свобода".

Статті і листи, підписані авторами, не можуть відкликати Редакція. Редакція застерігає собі право вилучати і скорочувати надіслані матеріали. Незаключені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі не виразно застеріг допущення за адресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За збиток оголошення Редакція не відповідає.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Перші явні кандидати

Ньюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер заявив, що в листопаді він оприлюднить, чи буде в наступному році кандидатом на президента. Проте, водночас він виступає в різних містах і стейтах Америки виразно передвиборчі промови, які не залишають сумніву, що він уже старастся, щоб республіканська конвенція призначила його на президентського кандидата. Це рішення Рокефеллера не виразилося в тому, що він критикує не тільки демократичний Уряд Дж. Ф. Кеннеді, але й найпопулярнішого свого суперника, республіканського сенатора з Аризони, Беррі Голдвотера. Цей останній недвозначно potwierдив, що він прийме кандидатуру у президентських виборах, якщо конвенція так захоче.

Таким чином дещо прояснилася передвиборча ситуація. По демократичному боці вона завжди була ясна, бо не існує ніякого іншого кандидата, як Дж. Ф. Кеннеді. Зате по республіканському боці говорилось у пресі про багатьох потенційних кандидатів. Якщо тепер Рокефеллер і Голдвотер будуть суперничати у наступних — так званих праймері — виборах у різних стейтах, то виліт тих виборів буде деяким мірлом для рішення республіканської конвенції. Поки що популярність Голдвотера в західній і частині середніх стейтах куди більша, як популярність Рокефеллера, при чому він єдиний з республіканських кандидатів може здобути тепер південні стейти, що їх білі мешканці обурені на Уряд Кеннеді за його ставлення до расової проблеми. Зате Беррі Голдвотер є контрверсійною фігурою всередині самої Республіканської партії, яка побоюється його надто "правого" курсу, побоюється мати проти себе одверту кампанію з боку всіх робітничих спілок і побоюється втратити голоси всіх тих, "незалежних", які завжди схилились радше до лібералізму, як до консерватизму з посямом реакції. До того ж Голдвотер не приховує свого життєвого походження, що також не дуже подобається різним американцям.

Тамас Дюї, що нещодавно кандидував у 1944 і 1948 рр., після нього Д. Айзенгавер, що урядовав у двох каденціях, і Річард Ніксон, що кандидував в останніх виборах, всі вони проповідували той, "модерний республіканізм", який ішов би "середньою дорогою". Цю середню дорогу, з переключенням дещо в сторону лібералізму, персоналізує й Нелсон А. Рокефеллер. Тому безперечно після прогрі Ніксона — Рокефеллер був логічним республіканським кандидатом. Проте, його розвід після 31-річного подружжя та одруження з колишньою секретаркою, зараз після того, як вона розвелася з своїм чоловіком, зробили преподане враження в американському громадянстві. Це примітна риса американців, що вони ставляться, може, навіть надто легко до проблем моралі в світі театру, фільму й власної молоді, але вимагають бездоганної поведінки від осіб на високих державних постах.

У цій ситуації не виключено, що на республіканській конвенції очі п'ять учасників звернуться в сторону такого третього кандидата, який буде наче компромісом між обома крайніми. Крилами Республіканської партії, репрезентованими Голдвотером і Рокефеллером, і який не матиме агаданних вище їх персональних "грівів". Осъ так знову заговорили про особу Річарда М. Ніксона, відомого в цілій Америці республіканцем з найвищим, так би мовити, державничим стажем і досвідом. Сам Ніксон раз-у-раз заявляв, що він не є кандидатом на ніяке державне становище. Але ці його заяви можуть бути тактичного характеру. Вирішним буде для нього, мабуть, питання, чи взагалі республіканці можуть витратити у 1964-му році вибори проти Кеннеді. А це залежатиме від ситуації, яка буде осінню наступного року.

Остан Куропьсь

Я ВІДВІДАВ УКРАЇНУ

(3)

В готелі обелуга московська. Там віддали ми свої папироти, які звернули нам аж при виїзді. І так було в кожному місті, де ми побували.

Перша вечора у Львові була багата, з водкою, м'ясом, добрим хлібом, маслом. Пили ми також олівешеву мінеральну воду і пиво. До чаю, бо кави доброї не було, вживали бердичівський цукор.

Нещи нам на снідання не давали, треба було за день наперед замовляти. Зате часто давали на снідання капустапу зупи або млинці зі сметаною. Наші американці не хотіли нічого їсти, зокрема, коли давали дуже солону рибу чи капусту. Вони ждали "гем енд егс", і дорікали їрні, чому цього на багатій Україні нема.

Учасники нашої групи гостювали в готелі своїх рідних, що приїхали до них із Самбора, Тернополя, Жовкви, Любима, Мостіска, Ходорова і навіть із Сибіру. Я сам із сніданком мав на вечері 24 людей. Була це незабутня зустріч з людьми із села і міста. Були серед них інженери, лікарі, урядовці, робітники, колгоспники. Було про що поговорити і тріх днів у Львові не вистачило, щоб усе обговорити.

На другий день оглядали Львів, а по вечері ходили в гості, відвідували крамничі. Увесь час були під доглядом. Також автобусом "Інтурист-та" їздили ми по місту, оглядали парки, зокрема найкращий із них Стрийський. В озері в тому парку плавали гарні лебеді, встромивши голови в воду. Коли я поспівав прохогого, чому ці лебеді позастромили голови, чи не тому, що не хочуть подивитися на американців, чи не тому, що вони коротко відповіли: "Неизвестно".

Студентів і професорів ми не зустрічали, бо лише — час вакацій.

Оглянули також цвинтарі, передусім цвинтар на Личакові, де на самому переді стоїть монумент Кузнецова. Цей, — пояснила нам Ірина, — легендарний радянський герой перший на чолі партизанського загону вдерся до Львова і звільнив його, поки ще приїхала червона армія. На цьому цвинтарі багато пам'ятників і надгробників різного роду російських військовиків. Є між ними й українці: Ірина, звернувшись до мене, сказала: "Вачите, скільки русских поглого за-

Валерій Остапенко

СТРАТЕГІ І ПОЛІТИК

14-го жовтня цього року генерал Д. Д. Айзенгавер святкував свій день народження. Генералові сповнилося 73 роки, і він відпочиває після довголітньої служби в армії. Ще недавно ця людина була в центрі уваги цілого світу. Тепер її місце зайняли інші люди, але ім'я Айзенгавера увійшло в історію, як ім'я визначного військового діяча сучасності та популярного президента США.

Цей скромний, з присмком усміхнений генерал почав свою службу в армії в 1911 році, як кадет Військової Академії у Вест-Пойнті. В 1915 році він закінчує академію і в ранзі молодшого лейтенанта вступає в 19-й піхотний полк, розташований у форті Сем-Гастон. Кінець першої світової війни застав його в Кемп Коллі, де він бере участь в операційних системах організації танкових частин і тактиці танкового бою. Тут дістав кілька нагород і рангу підполковника.

На початку 1920-их років Айзенгавер перебував в зоні Панамського каналу, потім переходив спеціальний вишкіл у класі модерної зброї, а в 1927 році, як член Воєнної Історичної комісії, перебував до Франції. Тут студіює найважливіші воєнні операції, які відбулися на європейському театрі першої світової війни. Два роки аномом його відіслали до Вашингтону і призначили у Департамент Оборони на посаду першого асистента в секторі військового постачання і транспорту. Одночасно він бере активну участь у творенні першого в Америці Військово-Індустріального коледжу.

В 1932 році Айзенгавер дістав наказ прибути в штаб генерала МакАртура, де і літав протягом наступних семи років. Умичасі уряд посилає ген. МакАртура на Філіппіни з військовою — політичною місією. Айзенгавер супроводить генерала.

У 1941 році в Луїзіані відбуваються найбільші в історії американських збройних сил маневри, які охоплюють територію в 30 000 кв. миль з участю одного мільйона воїнів. Тактичним організатором цих маневрів був полковник Айзенгавер.

Відразу після нападу японців на Перл-Гарбор Айзенгавер викликають до Вашингтону і через два місяці після того, вже як бригадного генерала, призначають у штаб генерала Маршалла, який в той час на Півдні організував оборону метрополі.

1942-й рік — рік наростання важливих воєнних подій в Європі. Американський уряд, в порозумінні з військовою командувачем, посилає Айзенгавера до Англії із завданням дослідити можливість відкрити другого фронту. А на Різдва 1943-го року президент Рузвельт призначає генерала Айзенгавера на головну командування всіх американських збройних сил в Європі.

Задум найважливіших воєнних операцій, зв'язаних з інвазією, операції фінального періоду війни, взагалі, ціла ідея перемоги над Німеччиною в першу чергу належать Айзенгаверові. І як англійці не старалися славу "вікторії" поділити між "синами" Айзенгавером і своїм Монтемері — акт капітуляції Німеччини був підписаний у штабі Айзенгавера. А це — найбільша честь для полководця.

Історія знає немало вели-

ких полководців: Карло XII, Наполеон, Суворов — кожний з них був великим полководцем. Карло XII, бувши незривним вояком, був потімним дипломатом, Наполеон здобув собі славу і як стратег, і як політик, але ця його слава була обставлена безперервними інтригами, і своє блискуче піднесення він закінчив таким самим блискучим падінням. Великий Суворов кивається на його добі. Його "наука перемогати" з її "кула дура" — штик молодень" втрачає своє значення з появою скоростріла.

В особі генерала Айзенгавера історія дала нам тип новітнього полководця, людини, в якій ідеально об'єдналися стратег і політик, ідеаліст та практик, добра людина і суворий командир. Воєнні знання і досвід Айзенгавера не втрачати свого значення в закінченні війни і не уйдуть в архівний матеріал для емоцій. Вони зробили великий вклад у розвиток воєнної науки і воєнного мистецтва на багату роки вперед.

Те, що скромний клопеч з Далекого Заходу став національним героєм і Президентом наймогутнішої в світі держави, пояснюється не "шаслиним випадком" і не "збігом обставин", а виключно чесним служінням своїй батьківщині та впертою працею над собою.

Коли ми ближче подивимось, як проходила служба кар'єра Айзенгавера, то побачимо, що кожний її період мав певне значення для його майбутності. Здавалось б, що хтось спеціально підготував у нас до людини до того великого призначення, яке пізніше припало на її долю.

Бувши вже підполковником, Айзенгавер продовжує поширювати свої знання.

Служба у Департаменті Оборони дає йому можливість пізнати всю премудрість військового діловодства. Маневри в Луїзіані виявляють у ньому прекрасного організатора і тактика сучасного бою. А студії у Франції, де Айзенгавер ознайомлюється з воєнними операціями першої світової війни, успішно використовує він під час підготовки інвазії в 1944-му році.

Очевидно, не випадково Айзенгавер попадає в персональний штаб МакАртура. А сім років служби під керівництвом такого видатного військового, як ген. МакАртур, приносять Айзенгаверові надзвичайно велику користь. При цьому ген. Д. Д. Айзенгавер ознайомлюється з елементами вищої стратегії і проходить добру дипломатичну школу. Все це разом автоматично вводить його в кола військової еліти з перспективою зайняти самостійну командую посаду або очолити відділ у вищому штабі. Успішно керуючи Відділом воєнного планування, а потім Операційним відділом, Айзенгавер цим самим доказує свої універсальні воєнні здібності.

Коли Америка включилася у війну в Європі, Айзенгавер — це вже всесторонньо освічена людина і високої якості військовик. І не дивно, що саме на нього лягла тоді відповідальність за долю Європи, а може навіть і цілого світу.

Повернувшись на батьківщину національним героєм, Айзенгавер вісім років очолює свій народ, як Президент. Цим він остаточно заперечив твердження, що з військового професіонала не може бути політик.

Іван Вояр

ДИТЯЧІ САДКИ У ВИХОВАННІ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ

Найпершим і основним середнім національного виховання є родина. На ній лежить великий обов'язок виховувати дітей в українському дусі і в любові до всього, що рідне.

Визначні психологи стверджують, що характер дитини формується між третім і шостим роком життя і тому на виховання саме в цьому віці треба звертати якнайбільшу увагу.

Проф. Г. Ващенко пише в цій справі: "Поряд з родиною у вихованні дітей дошкільного віку стоїть дитячий садок. Його роль може бути дуже велика, коли в ньому працюють кваліфіковані українські садівнички — патріотки, що глибоко люблять свою Батьківщину, плекають нашу пісню, наші звичаї. Дити переносить атмосферу садка в свої родині, відтворюють гри, співальці, танцюють..."

Проф. І. Гончаренко, покликаючись на визначних наших і чужих психологів, каже: "Кожний окремий період дитинства оволодів сприяє розвитку якоїсь одної властивості. Період між третім і шостим роком життя можна назвати чуттєвим, бо в цьому періоді дитина живе переважно чуттями, сприймає навколишній світ без критичного своїх почуттів. Чуттєва стадія має особливе значення при формуванні характеру людини. Тому то ці роки (3-6) в житті дитини такі важливі й відповідальні, бо тоді закладаються основи майбутнього її характеру".

У цих роках дитина приносить, всміє в себе, нечуже, добра або й зло, яке залишиться їй на ціле життя. Коли дитина в цих роках буде вихована в любові до Бога, до своїх батьків, до свого народу, то цією любов'ю не зможе в неї загасити ні чуже оточення, ні інші несприятливі обставини. І дивним стає коли згадувати, що наші педагоги, знаючи про вище наведене істини щодо виховання дитини, не присвячують дитячим садкам належної уваги.

Якщо б ми про це думали з самого початку нашого тут поселення, то напевно абсолютна одна із шкіл українства не сказала б: "Ай гай юкреніс ленгвідж". Невже це був винок, але такі були. Ожте, те, що ми за неабдали, треба обов'язково направили, треба присвятити нашим садкам більше, як дотепер, уваги. При повній і ційрній співпраці батьків, вони стануть кузнями, в яких виховуватиметься українська дитина і характер наших дітей.

Діти, які перейдуть виховання в українському садку, творитимуть резервуар для наших шкіл українства і наших молодечих організацій, де вони поглиблюватимуть своє українське виховання при рівночасному навчанні читати й писати по-українськи, де запізнаються з традиціями нашого народу, з історією й географією України, з її літературою, мистецтвом.

Згадавши вище середовище не лише виховують у молоді любов до всього рідного, але й розвивають в неї силу волі, почуття обов'язку, чести, одним словом покладуть основні характеру, який рідиме в майбутньому не тільки про особистий життєвий шлях, але навіть і про долю народу.

Згадуючи скантують Роберт В. Поуел сказав: "Нація завдяки своїм заміткам, а де не можна добре замістити машинною, викінчують працю жіночки беззастовних мільярдів на довгих державках. Жінки, хоч це було лід, одягнені були тепло, їх багато бачили ми також у парках, де вони поляли й підстригали траву.

В Стрийському парку з живих квітів вищадений великий образ Івана Франка. Білі, чорні, рудаві квіти на вусях роблять цей образ вічно живим.

Якби не те, що хідники у Львові заставляли різним кіосками, вигляд його був би дуже чистий, бо по всіх містах України ніхто не вагається кинути на вулицю папірця. На те є спеціальні збиральники.

Правда, на Україні паперу бракує. Нема його, щоб загоріти по крамничих товари, нема в туалетах. Найбільш українські газети "Ізвістия" і "Правда" мають лише по чотирьох сторінках. Коли ми казали, що в Америці є 100-сторінкові часописи, нам не вірили. "Бо що ви там на ста сторінках напишете?" — сміялись, — це лише американська пропаганда.

У Львові бачили ми найбільше автоматів і кіосків з содовою водою. Проте, вона тепла, бо без льоду.

Возики з піржками, морозивом, хлібним квасом, стелі з газетками та книжками — все це застарілою хідники. На разі вулиці бачили ми людей, що дерлися вперед, щоб дістатися до продавця китайських футболок по 8 рублів за штуку. Продавець стояв у дверях кам'яниці, брав гроші та й кидав футбаликами наліво й направо, а покупців не убавало.

Удень співають вулицями до праці військові в чорних уніформах і чоботах, урядовці, робітники, сувають на базар колгоспників з вантажем на плечах і в руках, жінки несуть хрінку, овочі і всякий крам.

Найбільша книгарня світу

У Лондоні знаходиться чи не найбільша в світі книгарня під назвою "Фойлес". Це широкомасштабне підприємство займається продажем книжок, але насправді найважливіше — це книжковий поліс, "Фойлесу", коли б виплатити їх в одну лінійку, мали б тридцять миль довжини. А стоїть на тих полицях приблизно 4 000 000 першодруків книжок з усіх можливих ділянок знання. Кожного дня приходить до "Фойлесу" кругло 20 000 листів-замовлень з усіх закутків культурного світу.

Засновниками цієї найбільшої в англійських країнах книгарні були два брати, Вільям і Джеймс Фойлесі, які не мали часта на початках своєї життєвої кар'єри: обидва перепели під час юності в одній ділянці служби. І обидва одного дня рішили продати свої книжки, як зайвий для них товар. Успіх з такого "бізнесу" був незвичайний, і брати скоро випродали все своє добро. Але покупців на живітні книжки було так багато, що вони кинулися по своїх друзях, сусідах і знайомих, купуючи у них за низьку ціну цю друковану товар. У кінці свого дому брати Фойлесі заснували свою першу "книгарню" і уклали для неї перший каталог. Цей каталог переходив з рук до рук, знайомлячи щораз ширше коло покупців з їхнім примітивним книжковим складом. З кожним днем зростає попит на книжки...

За рік-два брати Фойлесі перенесли свою книгарню на вигідніше місце, але скоро й там стало їм тисно. Книгарня розросталася до велетенських розмірів. У 1929-му році поселили Лодувуд офіційно відкрив у центрі цього міста їхню першу модерну книжкову крамничку під теперішньою назвою. Тепер приміщення "Фойлесу" відділюють щодня тисячі покупців. Заходять туди за книжковими новинками, за раритетами писемників, журналістів, культурні й політичні діла. З усіх частин земної кулі приходить горня замовлень, кореспонденція з покупцями відбувається в прерізних мовах світу і також в самій книгарні понад десятків службовців, для вигоди різноманітності клієнтів говорять різними мовами світу.

Вільям Фойлес який цікавиться молодістю Англії, а також інших країн, яка виявляє замишляння до книжкового діла. Своєю коштом стягає він до себе молодих адептів книгознавства, дає їм роботу, а також посилає їх у відповідні інститути в Лондоні. Кожного року його книгарня дає високу нагороду студентам за їхні огляди в навчання. За починком старого й заслуженого для науки й культури власника цього "палацу книжок" засновано фундацію, яка кожного року дає високу нагороду найбільш успішному в поезії студенту Англії або й з-за неї.

До гумористичних пригод Вільяма Фойлеса, зв'язаних з його довголітнім книжоторговельним досвідом, належить випадок з одного старенького жінкою. Поштовим переказом ця невідомо особа прислала 500 фунтів стерлінгів, щоб їй вислали поштою дві книжки: одну — "найкраще написану", а другу "найдивніше, яку будь-коли появлялася друком". Друга історія в книгарській кар'єрі Фойлеса також оригінальна: довгими роками кожного дня в тій самій порі заходить у його книгарню літній, поважний добродій, який поспішає до книжкових полиць, але за весь цей час не купив ще ані одної книжки. Книгарська обслуга добре його знає, всі звикли до нього, як до "приятеля книжки", але ніхто ще не снігав — хто він, як його на ім'я та яка його професія...

С. Т-ко

Увечері львів'яни роблять променаду. Щоб пізнати їх, треба замішатися в юрбу і разом з нею ходити. Спершу здається, що мова цих людей російська, та коли прислухатися тій мові, то вона на 50 відсотків українська.

Міста на Україні зростають тепер коштом села, а селяни говорять звичайно по-українськи з домашньою російською лайкою та урядовою "термінологією". Отже, майже половина населення України живе по містах. У зв'язку з цим гостро постає проблема харчі, води, житла, праці для ново-прибулих.

ДОПОМОЖІТЬ ВДЕРЖАТИ І РОЗБУДУВАТИ ДЛЯ НАШОЇ ДІТВОРИ РІДНУ „ВЕСЕЛКУ“! ПОШЛІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВУ НА ЦІ ФОНДИ!

ОДВУ і УЗХ в Нью Йорку відзначили 30-річчя голоду в Україні

В суботу, 12-го жовтня, 10-й Відділ ОДВУ і УЗХ в Нью Йорку, в своїй домівці в Народному Домі при численній участі членства і гостей відзначили 30-річчя великого голоду, штучно спричиненого в Україні московськими окупантами. По вступному слові голови 10-го Відділу ОДВУ Роман Крук представив присутнім доповідача, наочного свідка тих сумних подій, якому судба дала змогу пережити ті страшні часи в Україні та передати нам словами все те, що переживав тоді весь український народ.

Доповідач змалював історію совєтської влади від її початків, представив її труднощі, які змусили її до тактичних уступок у відношенні до українців. У 1921-28 роках була лише зловещим спокоєм перед страшною бурею. У вершині московської комуністичної влади вже йшла планова підготовка до винищення всього національно свідомого елементу в Україні та закріплення українського селянина через відібрання йому землі, яку він та його предки віками зрощували своїм потом. Так прийшло до легалізованого державою грабунку, тагар якого вправ головно на селянство, що твердо обстоювало право на власну землю. Для переведення грабунку в акцію виступила Москва в Україні. Москва Павлища Постишева та полковник Валіцького і Косюра з понад 100-тисячною армією московської поліції. Проголошено блокаду 80-ти районів України, до яких припинено всяке постачання та забирають в населення всі харчові запаси до останнього зерна. По трупах семи мільйонів селян,

що померли від голоду, спротив зник, а живі мусіли йти в концлагері й стати кріпакми на власній землі. В околиці, де населення вимерло, насували московські заїди, а з ними прийшла і русифікація України. Вільний світ не хотів бачити тих нечуванних в історії людства звірств. Не було ніяких інтерпретацій, але голод, страх, терор і диктатура не снічали. Чувати вже в світі голоси протестів. Кров пролилася не підне на марню. Ростуть нові месники й ми віримо, що день розплати недалеким і встане вільна й непоборна Україна.

П. Крук поділював доповідачів за його змістовний доклад, який присутні вислухали з великою увагою. Далі виступив голова Нью Йоркського Відділу УЗХ, Дарія Бойдунік. В програмі було мистецьке відчитання поезії Івана Овечка п. заг. „Проклятий 1933 рік“, яку відчитала п. Бойдунік, новелі Василя Гайдарівського п. заг. „Непроханий гість“, яку відчитала п. Левчук, та новелі Іванни Чорнобривець „Судили п. заг. „Страшна весна“, яку відчитала п. Белендук. Точні програми були переплітані піснями: „Ви жертвою в бою“, „Чорна рілля зорана“, „Владислава неба і землі“, „Чуси, брате мій“, „Ой, три шляхи широкі“. П. Бойдунік подякувала доповідачів за виступи цим рефератом та всім присутнім гостям, членам УЗХ і членам ОДВУ за вшанування пам'яті померлих жертв московського терору. Свято закінчено відчитанням пісні „Не пора, не пора...“.

М. К.

Враження з Літературно Мистецького Ярмарку в Нью Йорку

Про останній Літературно Мистецький Ярмарок, який відбувся дня 19-го жовтня в Нью Йорку, слід було б написати окрему фактову критику. Я не фактовий критик, а звичайний учасник цієї мистецької імпрези, хотів би поділитися своїми безпосередніми враженнями з тих, що не мали змоги бути на цьому ярмарку.

Без зайвих перебільшень, урешті, урешті, це був на належній висоті, а публіка, яка не зважаючи на те, що в Нью Йорку припадало на той самий день, що чотири інші імпрези, з'явилася досить численно. Ярмарок відкриває голова Літ. Мист. Клубу, проф. Сергій Литвиненко, що у серцевих, прозорих дотепностях, словах, привітав публіку. А після того, немов з рога обилисть, поспішили до програми. Пічемо, від найважливішої точки, „Слово“ — д-ра М. Шлемкевича, який говорив про значення впливу мистецтва на формування нашої духовності та на її поглиблення й ушляхетнювання. Школа, в цьому короткому дописі не має змоги, хоч би у найбільш згущеній формі переповісти хід цінних думок прелегента. — Обидві наші співачки, Ізабелла Фоменко-Курдічак і Клавдія Таранова — це не новини на нашій українській сцені. Вони заступили перед публікою „коктелі“ пісень, який своїм діапазоном охоплював класику, як теж і побутову патрістичну пісню. Ізабелла Фоменко-Курдічак, відспівала аж чотири мало відомі твори покійного композитора Миколи Фоменка, вшановуючи немов би цим способом другу річницю смерті цього українського композитора. Проголосила їх співачка з питомою їй чарівністю, інтерпретацією і надритом, „Нагадай мені, бандуро“, зворушила слухачів до слів. Про Клавдію Таранову слід теж сказати, що у виконанні нею, „Пісні та арії“, із двома надатками, вклала вона багато серця й темпераменту, отож і не дивно, що обидві співачки одержали від публіки ясні оплески. До співу акомпанювали — проф. Євгенія Чапельська, що творила з І. Фоменко-Курдічак високу мистецьку суцільність, а п. Е. Сахно, дуже добре підтримував, свою партнерку, К. Таранову.

Про виступ письменника, Леоніда Полтави, як теж і про наших обидвох гумористів Івана Керницького та Миколу Понеділку, — що можна сказати? Похвалити вони не потребують, а їхні імена говорять найкраще, самі за себе. Л. Полтава відчитав дуже переконливо уривок із нової п'єси „Три Ікси“, як теж і дві поезії із тільки що надрукованої збірки. Гумористичний нарис М. Понеділки — „Скільки“ зачепив неодного з наших „новобогатських“ за совість, а „Ікер“ у дотепній йому спосіб, подав проєкт, як видати пропашку поштовою марку Тараса Шевченка... На закінчення наші молоді і надійні музиканти представили слухачам: Рафаель Венке, скрипковий сольо при акомпанюванні К. Сибіка, а самий піаніст К. Сибік виступив ще, як соліст і відіграв на роялі дуже гарно, Рапсодію Бартока.

С. К.
член ЛМКлубу
в Нью Йорку

Східно-американські комуністи звільнили з в'язниці 20-річного американського студента Роберта Фредеріка Мана, що його в квітні 1962 року арештували у Східному Берліні під звинуваченням, що він помагав німецьким студентам втікати на захід. Його звільнили після 21 місяців в'язниці. При перевірці його зброю у Західному Берліні встановлено, що він пошукав себе фізично і духовно непогано.

Іван МАНІЛО

СОБАКА-МЕДАЛІСТ

На варті в Сталіна Собака жив і піс:
Він гиряла на усіх, хапав і ноги гріз,
Бо зуби ж мав міцні, неначе сталь...
За службу віддану дає йому медаль...

Одержавши медаль, Собака-медальніст Підняв прегордо втору хвіст і гиряла на усіх з новим завзяттям...

Минали так літа. З палким прокляттям Стрічали люди цю марку.

А зважили раз по добрім днюку. І забувши до тварин жалю, Дали Собакі так, що тріснула медаль...
Скажу Собакі я, хоч він і медальніст:
Не ганяй ти на всіх, бо відрубать хвіст!
(Пл. ор.)

ЩЕ ВИСЛАСМО БЕЗКОМ-ТОВНО ВАРИТИ МІЖИКИ.

Осмакни, Яновського, Ореста, Пана, С. Георгіє, Дуліди, Мана, та ін., а також збірники „Волосожар“, „Біль і радість“, „Пісні і квіти“ та „Гімн за волю“ (1963). На поштові відатки просимо додати 1, 2 або 3 долари. Адреса: Mr. I. MANULO, P. O. Box 472, Vineland, N. J., U.S.A.

Конкурс Краси „Нового Шляху“

Обрані на „Балі українських країв“ голосами окремого журі зліва: Тамара Сахрич (Торонто) — Княжна краси 1963, Галина Горбань — Українська краля і Христі Мазуркевич — Княжна краси 1963.

В Торонто відбувся 12-го жовтня у великій залі коледжі св. Василія Великого Бал українських країв на закінчення Конкурує краси, що його провів тижневик „Новий Шлях“. Конкурує краси і Бал українських країв мав великий успіх. В Конкурсі взяли участь 17 кандидаток, що їх запропонували різні українські організації Канади й Америки. В елімінаційному голосуванні читачів „Нового Шляху“ впадо майже 24 тисячі голосів, якими обрано на Краля „Нового Шляху“ на 1963 рік панну Марію Бедріч з Торонто, а на Княжину „Нового Шляху“ панну Розалію Кляпій з Едмонтона.

Нова управа Української Спільки Образотворчих Мистців Канади

На загальних зборах Української Спільки Образотворчих Мистців Канади, що відбулися 26 вересня в Торонто, обрано управу в складі: д-р Богдан Стебельський (Торонто) — голова, Іван Кейван (Едмонтон) — заступник, Омелія Теліжин (Торонто) — заступник і організаційний референт, Грися Мороз-Шумська (Торонто) — секретар, Петро Сидоренко (Торонто) — фінансовий референт, Галина Новаківська (Торонто) — референт виставок, Христіна Навроцька (Торонто) — референт імпрес, Юліан Буцманюк (Едмонтон) і Роман Коваль (Вінніпег) — члени управи. До контрольної комісії увійшли: Микола Бідиак (Торонто), Ніна Мудрик-Мрич (Торонто) і Ліда Палій (Торонто).

У Південному В'єтнамі є спір за стратегію у війні проти комуністів

Сайгон. — У війні проти комуністичних партизанів, зорганізованих на модерний військовий лад, існує спір між американськими та в'єтнамськими військовиками. Південні в'єтнамці погодилися були на будівництво так званих „форте-сел“, себто уфортифікованих осель з частинно озброєними мешканцями, які борилися би проти наскоків комуністичних партизанів. Радше всі південно-в'єтнамські села були відкриті, а вночі стояли під терором і фактичним володінням партизанів та були базами харчування для партизанів. Нова стратегія полягала на зосереджуванні розпорощених осель і великих уфортифікованих осель. Цей експеримент дав добрі висліді в північній частині Південного В'єтнаму, але не вдався в південній частині, у дельті ріки Меконг, де населення густе і багате та де водночас сотні зарослих шуваром островів у дельті становлять вирішальний терен для партизанських операцій. Американське командування покликало спеціальну комісію для розгляду причин, чому в дельті ріки Меконг комуністичні партизани радше сильнішають, як слабнуть, чисельно зростають і переводять офенсивні дії. Ця комісія висловила проти продовження акцій будівництва сел-форте, як несприятливих у тому терені. Крім того, південно-в'єтнамське командування зв'язує в отаках селів поважні військові сили, замість користуватись ними у рухомій війні. Від уведення знову нових методів воювання залежать дальші успіхи чи невдачі.

Студія Напелі Бандуристів

Восени 1961 р. при Капелі Бандуристів в Дитройт засновано школу бандуристів. Обов'язки керівника і викладача викладав на себе безцінно даний член Капелі й майстер бандур, — Микола Лісківський.

Керівник школи подбав в першу чергу за те, щоб в короткі часи поповнити склад Капелі молодими силами, тому й підбирав до першої групи учнів дорослих, з деякою музичною підготовкою, добрим слухом та з голосами. В короткім часі вдалося зібрати коло десяти учнів та при шести бандурах розпочати інтенсивну працю. Навчання переводилося двічі на тиждень, а до того керівник постійно давав учням додаткові лекції, і впродовж року до Капелі вже ввійшло кілька молодих бандуристів.

Поруч з групою старших, яка й далі поповнюється й працює, рік цілісний організовано групу молодших з 15 учнів, починаючи навіть від семи років. Навчання в цій групі розраховане на довгий час, щоб вони вийшли досконалими бандуристами, коли стануть дорослими.

Керівник школи Микола Лісківський не радо відпускає учнів, які пройшли основний курс навчання, він радить постійно удосконалюватися при школі, щоб кожен бандурист, що вийде зі школи, досяг в техніці гри всього найвищого, на що він лише спроможний. Україна мала часті виступи бандури, як чужа, але лише одиниці — самотні мали часті наблизитися до першої техніки гри.

На нашій рідній окупованій землі немає шкіл, в яких грунтовно навчали б гри на бандурі, нема відповідних вчителів до таких шкіл, та навіть добрих підручників.

Виповняти цю прогалину тут, в країні волі, повинні ми кобзарі, тому я, як один з них беруся вести школу, — сказав тоді Микола Лісківський, і навчання в ній мусить бути грунтовне, щоб виходили кобзарі-патріоти, віртуози. Це має бути студія постійного удосконалення.

І дійсно, коли придивається до праці п. Лісківського, до його підготовки до лекцій, як він сягає в історичну давнину бандури, кобзарської традиції, зміст історичної пісні, в яку бандуристи вкладали стільки душі, оспівуючи гірку минулину нашого народу, то можна сказати, що свою працю, який він так посвятився, він розраховує на довгий час і має дар, щоб закопати учнів ідеєю кобзарства.

Методика навчання п. Лісківського базується на науковості й ясних прикладах, тому навчання дається легко

П. П.

Увага! ПАСЕЙК, Увага! КЛІФОН і ОКОЛИЦІ!

В суботу, 2-го листопада 1963 року
о год. 3:00 по полудні
в приміщенні

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 237 Норе Авеню — PASSAIC, N. J.

— відбудеться —

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНСОЮЗУ

ПАСЕЙКУ, КЛІФОНУ та ОКОЛИЦІ

В цих річних Загальних Зборах повинні взяти участь
Урядовці та конвенційні Делегати від наступних
Відділів:

ПАСЕЙК 42, 97
КЛІФОН 182
ПЕТЕРСОН 64

МАГВА 394
ВИПАНІ 172
ГРЕЙТ МЕДОВС 143

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Звіти Окружної Управи
2. Вибір нової Управи
3. Обговорення нової Акціонетової Грамоти
4. Плянн святкування 70-річчя УНСОЮЗУ

В Зборах візьме участь

Ярослав Падох
головний секретар УНСОЮЗУ

ДО УЧАСТИ В ЗБОРАХ ЗАПРОШЕНЕ ТЕЖ ВСЕ
МІСЦЕВЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

ОКРУЖНА УПРАВА.

НЕМА ТО ЯН НА СОЮЗІВЦІ

СОЮЗІВКА
ВІДКРИТА
ЦІЛИЙ
РІК

КОРИСТАЙТЕ
З ВІДПОЧИНКУ ТЕПЕР
ПО ЗНИЖЕНИХ
ЦІНАХ
10-20 %

— ГАРНІ, ВИГІДНІ, ОГРІВАНІ КІМНАТИ —
— ЗНАМЕНИТА КУХНЯ — ЧУДОВА ГІРСЬКА ПРИРОДА —
СПОРТОВІ І РОЗВАГОВІ УДОГОВОРЕННЯ

UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE

Kerhonkson, N. Y. — Telephone 5441

Name
Address
Enclosed is reservation deposit \$..... for persons.
1. 2.
3. 4.
Date of arrival Time
for weeks.

ПРИГАДАЙТЕ СОБІ

сильний разів Вам грозив нещасливий випадок
в дорозі, вдома, чи при праці —
і негайно забезпечіться

АНЦИДЕНТОВОЮ ГРАМОТОЮ

Українського Народного Союзу!

Ділячись з Українським Громадянством сумно вісткою про нагу смерть Панімати МАРІНИ

і висловлюємо о. Костеві Далиленкові
щире співчуття в його горі.

Педагогічна Рада, Батьківський Комітет та
учні Школи Українства при Укр. Аме-
риці. Демокр. Клуб в Трентоні, Н. Дж.

Ділячись сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що дня 26-го жовтня 1963 року по важкій та довгій недугі, на 81-му р. життя упокоїлася наша Найдорожча

МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ
ЮСТИНА КРИЖАНІВСЬКА
з Бучача, Зах. України.

Похован відбувся 23-го жовтня 1963 р. з по-
моронного заведення П. Гаріса в Рачестері до церкви
Богоявлення Господнього, на цвинтарі Holy Sepulchre.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!
Про молитви прохайте опечалені
родини: КРИЖАНІВСЬКИХ
і КОЛІВ

Замість квітів на погреб
Дорогий
б. л. МЕЛАНІЙ ВІТВИНЦЬКО
складомо 30 дол.

на фонд віді і спр. у Німеччині.
Родини: ВІТВИНЦЬКІ, ВЕРЕСОВСЬКІ і СЛИВИНСЬКІ
у Дитройті

Замість квітів на спільну погребу
б. л. шкільного інспектора
ЛЕВА ЯСІНЧУКА
складомо на адміністрацію наукової цілі УВАН у ЗЛА
10,00 дол.

МІЛАНСЬКИЙ, П. М. МАРИЯ ВІТВИНЦЬКО

ТЕПЕР ТУТ ТИША...

До побачення, оселе,
Я ні, ліса густі наколо!
Табора дні веселі,
Не забути нас ніколи!...

Алла Косовська

— До побачення на другий рік!

— На другий рік побачимось. Тільки обов'язково приїжджайте в „Зелений яр“!

— Приїдемо!

— Давні дитячі голоси

востаннє лунали Дібровою.

Батьки, забравши валізи

і в авто поклавши, з усіма

дівчатами приїжджали до

Діброви. А навколо такі зворуш-

ливі обійми і накази — не за-

бувати, писати...

— І коли це пролетіли ті

чотири тижні?! Я б це чоти-

ри була! — каже одне ціка-

віське дівча, що стоїть поруч

мене.

— Невже? — питаю, — і не

змучили тебе прогулянки,

аларми!...

— Змучили?! Та це все та-

ке чудове було! А приїезде-

мо скільки я приїжджала!

І тільки подумати: ось цих та-

ких гарних та щирих дівчат я

не знала чотири тижні тому!

А тепер — ми всі такі рідні...

Усе гарне швидко проми-

нає. Хіба ж це не вчора було:

перший літній день, і приїзд

у „Зелений яр“ перших пла-

стунів. Були це майбутні по-

новачки вихованки й виховни-

ці, що приїхали на курс. Ко-

манданткою вишкільного та-

бору, що називався „Шляхом

казки“, була пл. сен. Надія

Кулинич, а бунучукою пл.

сен. Євген Васильський та пл.

сен. Роман Савич. Разом із

першими пластунами пере-

селилися на Діброву о. Петро

Чав, духовний опікун пла-

стунів.

Відряду після вишкільного

табору 30 червня розпочали

таборування юнаки у таборі

„Козацький луг“; командант

ст. пл. І. Ісак, бунучукий Я.

Копів. У таборі було 46 юна-

ків. Поруч юнацького табору

— новачків; 88 новачків в

одні голоси гуляли: „Ми —

дити українські!“ Керував та-

бором командант ст. пл. Т.

Когут та бунучукий О. Лебе-

дівич. А за чотири тижні

хлопців змінили дівчата. У

таборі „Воярин тихих лав“

таборувало 63 воїни, чи то

пак, юнаки. Іхньою коман-

данткою була ст. пл. Марія

Осінська, а бунучукою —

Роман Скопич.

Але не можна сказати, що

були вони „тихі“... Завини-

ли в цьому понад 60 новачок,

що на чолі з команданткою

ст. пл. Лесею Шедльовською

та бунучукою Квіткою Гри-

горчук, серед ночі „позичали“

в них одностор. Свої ж бере-

ли „Діти тебе, Україно“.

Мої діти не вперше тут, і я

маю можливість приїжджати

до їхнього життя в таборі.

Спостерігаючи таборове жи-

ття, приходжу до висновку,

що:

Новачки табору — це, в

першу чергу, відпочиваючі,

приміри гуртові забави. Ма-

лята знайомляться між со-

бою, вчаться товарищески.

гал батьків розуміє важливе

значення табору і особне пра-

цю тих, що рік-річно відда-

ють свій час і сили вихован-

ню молоді. Доказом цього і

було прийняття, яке в день

закінчення табору улаштува-

ли батьки, організовані у

Пласт — приїзди Діброви —

і Діброви — захід, запросявши

на чай і солодке усіх, кому

завдавали їхні діти цього-

річне таборування.

Пан Перецький, голова

Пласту — приїзди Діброви —

захід у своїй промові подяку-

вав усім за жертвенну працю,

а зокрема відзначив великий

вклад у виховання молоді

взагалі, а в розбудові табору

зокрема, станичного пл. сен.

Р. Татарського та його дру-

жини Галю, що ось уже

шість років підтримує адміні-

струє табори.

І чай та солодке, і промова

були великою несподіванкою

що зворушила до сліз. Не

дарма тремтів голос у лаві

Татарського, коли дикував

батькам, що зумили оцінити

працю одиниці. А праця та

нелегка. 258 пластунів і пла-

стунки побували цього літа

у таборі „Зелений яр“; 258

різних характерів, і до кож-

ної треба знати ключ... Ча-

сом приходить нехтувати

вимогами деякого з батьків

(не раз незрозумілими), по-

тишати себе думкою, що

мояв, байдуже, чи подоба-

ється табір батькам, чи ні.

Аби дітям подобався.

А дити?

...Мала Ульяна з Віндору

дике мамі, що пішла в в

табір:

— Я така щаслива! Цього

року був дуже гарний табір.

багато — багато крашій, ніж

торік. Я хочу приїждати й

що ці самі слова казала вона

й минулого літа, але замість

цього кажу:

— Приїжджай на друге лі-

то. Тоді табір ще крашій буде.

А ось інші пластунки, що

вперше побували в таборі, до-

відавши, що з матір'ю при-

їхала на Діброву їхні сусід-

ка — американка, каже:

— І як я говоритиму з

нею? Мені здається, тепер

що вчиню злочин, як забала-

каю по — англійському.

Діти подруги скаржаться од-

на одні:

— Десять фунтів! І як я їх

побудує тепер!?

— А як і я. І ніби недодала

намагалася брати якийсьме-

не... Ні, це не кажи, таки

погано харчували нас у та-

борі...

Чи можна бажати крашій

оцінки, як оці цити дитячі

слова?

Поїхали. Опустів „Зелений

яр“. Навколо запанувала не-

природна тиша. І ніби день

ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР НАЙБІЛЬША ПОДІЯ НАШОГО СТОЛІТТЯ

(Закінчення з 1-ої стор.)

секрет, що й на Соборі знай-
шлися люди, які не хотіли
„бачити світу в цілості, а ли-
ше стільки, скільки видно
крізь їхні віконице“, — казав
Кир Максим Германюк. Але,
— казав він далі, — Бог по-
казав, що нові ідеї, оскільки
вони лежать на лінії Божої
Правди, мусять перемагати.

При цьому показалося, що
Католицька Церква має коло-
сальні можливості діяти до
кожної людини, бо розгалу-
жена по всьому світі. Але по-
казалося також, що досі вона
не використала тих можливо-
стей, бо її, крім Христа, тво-
рять люди. А люди звичайні ба-
чати світ тільки крізь віконице
й тому напр. західна людина
не хоче розуміти, що, як нас
колялися увійшли до „засербі-
савлення Христа, так китай-
ські чи індійські народи зви-
чай мають також свої права.

Тому один з єпископів Індії
пропонує ввести замість чужо-
го індусам обичаю при
шлюбі, гірлянди квітів, які
означають там ту ж вірність
до смерті, що в нас перстень.
Японці пропонують при похो-
роні вживати кадила, а не
свеченої води, а один єпископ
з Африки просить дозволу
ввести в церкву ритуальний
танок, який нас разить так
сам, як чорного органі чи
хор.

Ось одна серія проблем. А
далі, в сучасному світі, як і
завжди, лише тепер швидше,
проходить інтеграція різночас-
но з диференціацією. Інж. Д.
Андрієвський наголосовує це
в своїй доповіді, подаючи як
доказ, що об'єднання Європи
проходить рівночасно з вири-
шенням флімандської нації, і
Бельгії, включаючись в євро-
пейський комплекс, мусять
дати більш права фліманд-
цям. А коли право на свою
мову мають флімандці, то чо-
мусь китайці чи японці мають
слухати Слова Єдиного Бога
зовсім ін чужою латинською
мовою? Коли італійці бачать
Матір Божу в образі італій-
ської жінки, чому китаєць не
має її уявляти собі як жінку
китайську? Чому церква в Я-
понії не має бути збудована в
стилі того народу, а народу
італійського, німецького чи
українського?

Словом — Церква хоче від-
повісти на питання добі й во-
на приспінить візрівання на-
ціональних процесів, як ко-
лись викликала процеси со-
ціальні. Це в свою чергу по-
магає цілий ряд конвенцій.
Коли справді триматися Хри-
стового слова про рівність лю-
дей, про любов до кожної лю-
дини, про любов до кожного,
в кому є частка Христа, то як
не любити й не шукати кон-
такту з християнами інших,
поза Католицькою, Церквою?

На що тему була окрема до-
повідь в рамках Студ. Днів. На
маргінесі П. Кир Максим Гер-
манюк подав деякі радісні до-
мовості про свої контакти з
Головою Української Греко-
Православної Церкви в Кана-
ді. Контакти, що покладали ос-
нову під співжиття і співдію,
що до неї своїх вірних закля-
кав Кир Володимир Малан-
чук, Екзарх для українців у
Франції. І уявимо собі, що в

● Найстарша донька Висно-

на Черчила Дина померла у 52

році, заживши забавою на-

сних порохів. Її знайшли

мертвою в її кімнаті, після то-

го, як попереднього дня здо-

ла в її добром настрої верну-

лась до дому. Вона була дівчи-

зав'язана з країнами Коммон-

велту, Дунканом Сандісом, з

яким розв'язався та від якого

мас грот дівчи. Вона вперше з

англійської жінки золотилася

була з вибухом останньої сві-

тої війни до червонохрестної

служби в армії. Дружина Висно-

на Черчила саме тепер пере-

буває недужа в шпиталі і

спершу доньки перед нею

смерть доньки.

„Тризуб“ переміг у відплатній грі „Гакоах“

„Тризуб“ з Філадельфії
виграв 3:1 відплатній мистець-
кі змагання Американської
Футбольної Ліги з „Гакоах-
ом“. Зустріч ця відбулася
минулої неділі на стадіоні
Рендалл Айлэнд в Нью-Йорку,
як один з подвійних змагань
Американської та Німецької
Ліги. Ворота для „Тризу-
ба“ забив: Ногга 2 і Яковина 1.
Після цієї перемоги „Три-
зуб“ мав 11:3 та відношенням
воріт 20:7. На своєму рахун-
ку „Тризуб“ має 5 виграних,
одну нерішених та одну про-
граму, саме в першій грі з
„Гакоахом“ у Філадельфії.

„Чорноморська Січ“ Нюарк
перемогла свого місцевого
протиника „Польських Соко-
лів“ 2:1 у змаганнях змагань
за першість Американської
Футбольної Ліги, які від-
булися минулої неділі, 27-го
жовтня в Нюарку. До пере-
рви вели очисники 2:0, попси-
увалися добробо грою, але не
використали вони це декіль-
ка ворітних нагод. В другій
півгрі, після здобуття перших
воріт поляками, „Чорноморська
Січ“ повела захисну гру для
збереження переможного
вислідку. Ворота для „Сі-
чи“ забив: В. Каздоба і Чай-
ка. „Чорноморська Січ“ має в
мистецьких грах чотири пере-
моги з рахунком точок 8:0
та відношенням воріт 8:4.

Рокефеллер про п'ять пунктів, в яких він розходиться з през. Кеннеді

Диргем, Нью-Гемпшир.
Нью-Йоркський губернатор при-
кінці тижня перебував із дру-
жиною в стейті Нью-Гемпшир,
де промовляв про теперішню
політику й економічну ситуа-
цію, а з'ясувавши своє ста-
новище до політики президента
Кеннеді та свого партійного
претендента на кандидата на
президента сенатора Беррі
Голдвотера. В промові до сту-
дентів ньюгемпширського уні-
верситету Рокефеллер гово-
рив про „п'ять основних філо-
софських різниць між ним і
президентом Кеннеді та його
урядом“. Ці різниці є такі:
1) Кеннеді виявив повний
брак розуміння системи ві-
льних підприємств. 2) Презид-
ент не має повного стей-
міння для комуністичної за-
грози та тих метод, якими по-
слугуються комуністи, щоб
ослагнути свою головну ціль —
запанувати в цілому світі. 3)
Рокефеллер гадає, що треба б
скріпити ті союзи, які вже іну-
ють і які є протикомуністич-
ні. 4) Уряд Кеннеді йде на-
ліво, і цього болять європей-
ські країни. Рокефеллер ска-
зав, що вже незабаром вия-
вить, чи він старатиметься про-
номінацію на президентську
кандидатуру, кажучи одно-
часно, що вже тепер „він по-
важно обмірковує цю справу“.

● У Південній Кореї, на річці
пилься. Катастрофа сталася
вслідстві того, що коли пором
наближався до берега, всі
дити метнулися на один бік,
що мерці дісталися на бері.

● У Південній Кореї, на річці

пилься. Катастрофа сталася

вслідстві того, що коли пором

наближався до берега, всі

дити метнулися на один бік,

що мерці дісталися на бері.

● У Південній Кореї, на річці

пилься. Катастрофа сталася

вслідстві того, що коли пором

наближався до берега, всі

дити метнулися на один бік,

що мерці дісталися на бері.

● У Південній Кореї, на річці

пилься. Катастрофа сталася

вслідстві того, що коли пором